

Kumral ıkmaZı

– NeclaKezbanT · 22 Şubat 2020

hangi kapısın bu sığındığım
gürültüsünü adımlarım şehrin
ellerim kırılmış vazolar gibi yama tutmuyor
kabuğunda çürürmüş kuşlar, bilmezdim

uyku mahmurluğum, dur
perçemini salmışsın çatların üzerinden
açılıyor mor cepkenin düğmesi yavaşça İstanbul
ağladığıma bakma
çalınmamış kapı bırakmayan
bayramlık sabahlardan geldim sana
bir yerinden tutturursam yaşamı
olurdu belki anlamı diyor bam telimde kopan fırtına

sus artık
diksinler şu kızın eteğine çiçekli bir mavi
bir vapur geçsin salınarak /sarılalım
veya bir işaret gelsin karşıdan sarılalım
gidilmiş olsun nihayet sokağın biri uzakta
kumral bir çıkmazdı zaten yaşadığım

taş büyüttüm koynumda taş
güneşe dek arşınladım kardan köprüleri
bak şu ağaç duanın deminde
aklımı ayıklarken çekirge sürüleri
biraz sonra imzasını atacak şehre kara bulutlar

derken geceden daha erken
anneler babalar çocuklar
ve hatta sevgili sesleri
kavuşacak martılardan artakalan denize
umut ve biz hariç elbette
alaycı bir gülüşü yutacak yüzündeki yakamozlar
bastonu düştü bu kelimelerin
bitti şiir, bu kadar

2017/İstanbul'da bir zaman

.